

Julia Huteau

De ruimte tussen de kleuren

Het nieuwste werk van Julia Huteau gaat over vorm en kleur en hun wederzijdse beïnvloeding. Ze onderzoekt hoe ze daar gebruik van kan maken om haar objecten een heel eigen karakter te geven. De kleur benadrukt de vorm of laat hem volkomen anders lijken. Ze vindt objecten fascinerend, maar soms ook volkomen nietszeggend. Daar wil ze iets aan doen en speelt daarom met deze twee elementen om nieuwe combinaties te vinden.

Vorig jaar was ik lid van de jury van Ceramic Event in Brussel. Daarbij zag ik voor het eerst het werk van [Julia Huteau](#) (Frankrijk, 1983). Het zijn eenvoudige sculpturale vormen met daaroverheen een beschildering met parallelle lijnen. Ze verlopen in kleur van oranje naar complementair blauw, van geel naar paars of ze gebruikt andere kleurtegenstellingen. De lijnen benadrukken de vorm, maar zijn er bij sommige stukken volkomen tegengesteld aan: de toeschouwer wordt op het verkeerde been gezet. De vorm is niet wat hij lijkt te zijn, want de kunstenaar speelt met onze waarneming.

Tijdgeest

Voor Julia is deze benadering relatief nieuw. 'Met dit soort werk ben ik nog maar een jaar bezig en het wijkt volkomen af van wat ik sinds het begin van mijn keramiecarrière, nu achttien jaar geleden, gemaakt heb. Ik probeer nu de tijdgeest in mijn sculpturen te vangen en zo een ingang te vinden in de hedendaagse kunstscene. Keramiek is daar een prima medium voor. Het heeft als materiaal een specifieke geschiedenis in de kunst en ik kan er een eigen vormtaal mee scheppen die dat verleden met de toekomst verbindt. Ik kan de ontdekkingen van tegenwoordig

Op de vorige pagina: *De l'espace entre les couleurs*, 2017, 15 x 15 x 12 cm
▼ *La Bande*, 2017, 25 x 20 x 16 cm. Foto's bij dit artikel: Julia Huteau

▲ *Expansion 12*, 2016, 70 x 40 x 40 cm

én de huidige chaos ermee verbeelden. Mijn nieuwe sculpturen zet ik het liefst samen in een ruimte, om ze elkaar te laten beïnvloeden, een wisselwerking mogelijk te maken.'

Inspiratie

Julia kijkt voor inspiratie graag buiten haar eigen wereldje. 'Naar dingen die voor mij niet zo voor de hand liggen, waar ik weinig van af weet. Dan moet ik op zoek. Zoals bij mijn laatste werk van de serie **Notre vivant**, waarbij ik terugga naar wat me destijds, toen ik met keramiek begon, in het materiaal aantrok: het aardse, de geologie, de rijke geschiedenis. Het zijn objecten die ik maak op basis van allerlei gevonden grondstoffen die ik buiten verzamel.' Maar soms komt de inspiratie op een heel andere manier, zoals in 2015, toen Julia voor een tentoonstelling samenwerkte met [Benoît Carpentier](#). 'Hij werkt onder andere met strips textiel en bij ons project gebruikte hij die rond mijn sculpturen en gaf ze zo

een nieuwe context, een verrijking. Die samenwerking heeft me echt beïnvloed. Zijn hele oeuvre trouwens.'

Thema's

Op het ogenblik werkt Julia met drie thema's: **De ruimte tussen de kleuren**, **Expansie** en **Afval**. De eerste twee gaan vooral over vorm en kleur. Hoe die twee elkaar beïnvloeden. 'Objecten kunnen fascineren, maar ook vervelen. Daar kan ik wat aan doen, ik kan ze een nieuw leven geven door iets toe te voegen dat er nauwelijks bij past. Zo krijg ik unieke objecten.' Bij het laatste thema werkt Julia spontaan met de restjes die bij het werken overblijven: reepjes, krulletjes en andere stukjes klei. 'Daarbij gaat het om goed kiezen, kijken of er wat inzit en het dan zien te combineren tot een installatie. Dit werk confronteert de toeschouwer met onze afvalcultuur en de gevolgen daarvan voor het milieu.'

Klei

Al sinds haar zestiende is Julia met keramiek bezig. 'Op die leeftijd koos ik er echt voor. Ik kom uit een artistieke familie en had al tekenles toen ik zes was. Tien jaar lang tekenen en schilderen. Daarna studeerde ik toegepaste kunst aan de École d'Arts Appliqués Le Paraclet in Quimper en koos voor keramiek. Het fijnste materiaal om in drie dimensies mee te werken. Aards, toegankelijk en magisch door de transformatie van het stoken.'

Er volgde een tijd waarin Julia in allerlei keramiekateliers werkte, onder andere bij een bedrijf dat producten maakte naar traditionele Japanse voorbeelden. In 2006 en 2007 studeerde ze aan de École de la Maison de la Céramique in Dieulefit, een van de bekendste Franse keramiekplaatsen. Daarna startte ze daar haar eigen atelier. 'Ik begon met functioneel werk: kommen, schalen, bloempotten. Containers. Ik beperkte me daarbij niet tot één kleisoort of temperatuur. Gieten, indrukken in mallen, handopbouw, ik doe

het nog steeds allemaal. De kleur breng ik in de massa aan, maar gebruik ook engobes en glazuren.' Tekeningen vormen de basis, ook van het nieuwe werk. Aan de hand daarvan maakt Julia nu modellen en giet die af zodat ze gipsmallen krijgt. Daarin drukt of giet ze de klei. Op de nog natte klei brengt ze rolletjes gekeurde klei aan. Na het biscuitstoken volgt het gladschuren. Het werk wordt dan deels geglazuurd en bij hoge temperatuur (1220-1290 °C) gladgebrand.

Design

Julia presenteert haar werk op keramiekevenementen en in galeries. 'Nu ik me richt op hedendaagse kunst is het best moeilijk om de juiste kanalen te vinden. Vooral om geen verwarring te stichten. Die is er al genoeg. Veel mensen vinden mijn werk design. Ik weet niet precies wat ze daarmee bedoelen. Misschien is dat tegenwoordig de noemer waaronder werk met eenvoudige, heldere vormen schijnt te vallen?'

Op de vorige pagina: **Déchets 3**, 2017, 5 tot 15 cm ▼ **Expansion 10**, 2017, 22 x 22 x 18 cm
Op de volgende pagina: **L'onde**, 2017, 25 x 20 x 16 cm

